

Сходить місяць за вікнами хати,
Ллється світло з небесних узвиш...

Ех, коли доведеться вмирати,
Я хотів би умерти раніш.

Плинуть хмари, як в морі вітрила,
Мерехтять у тумані вогні...

Хай би ти мої очі закрила,
Руки склала на грудях мені.

І простила — ти вмієш прощати —
Все, у чім за життя завинив...

Срібно-срібно за вікнами хати
Ллється світло із місячних нив.
